

Arrest

nr. 143 449 van 16 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 30 september 2014 van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk worden verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 oktober 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SENAWE, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat J. DEMUYNCK, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden elk op 25 oktober 2011 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 30 september 2014 verklaarde de gemachtigde van de minister van Justitie belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de minister) de in punt 1.1. bedoelde aanvragen onontvankelijk. Dit vormen de eerste en tweede bestreden beslissing, op identieke wijze gemotiveerd als volgt:

“(…) Naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 25.10.2011 door de advocaat van betrokkenen, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek onontvankelijk is geworden. Redenen: De aanvraag ging niet vergezeld van een aanvaardbaar identiteitsdocument zijnde (een kopie van) het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van (een kopie van) de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkenen vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15/12/1980, ingevoegd bij art. 4 van de wet van 15/09/2006.

Het door betrokkenen voorgelegde stuk met name een 'attestation tenant lieu de passeport' kan niet aanvaard worden daar de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart. Gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld. Betrokkenen tonen verder niet op geldige wijze aan dat zij zich in de onmogelijkheid bevinden om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België.”

1.3. Op 6 oktober 2014 worden aan verzoekers twee bevelen om het grondgebied te verlaten betekend onder de vorm van een bijlage 13. Zij vormen de derde en vierde bestreden beslissing, op identieke wijze gemotiveerd als volgt:

*“(…) Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Geen geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”*

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep voor zover het gericht is tegen de derde en vierde bestreden beslissing

Overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet moet de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde in bepaalde gevallen, namelijk in de situaties voorzien in artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12°, een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven. Het woord “moet” geeft aan dat de gemachtigde van de minister c.q. de staatssecretaris over een gebonden bevoegdheid beschikt om het bevel af te leveren. De in casu bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten werden genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers betwisten niet dat zij zich in deze situatie bevinden. Zij werpen geen middel op dat de openbare orde raakt noch werpen zij de schending op van een hogere verdragsnorm.

Gelet op de hierboven beschreven gebonden bevoegdheid, vermag de gemachtigde van de minister c.q. de staatssecretaris – na een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing – niets anders dan, na te hebben vastgesteld dat verzoekers nog steeds in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, opnieuw bevelen om het grondgebied te verlaten af te geven. Verzoekers hebben dan ook geen belang bij de vernietiging van de derde en vierde bestreden beslissing, nu deze hen geen voordeel kan opleveren.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep voor zover het gericht is tegen de derde en vierde bestreden beslissing, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota wegens een gebrek aan belang, is in de aangegeven mate gegrond.

3. Onderzoek van het beroep voor wat betreft de eerste en tweede bestreden beslissing

3.1. In het eerste middel dat uitsluitend is gericht tegen de eerste en tweede bestreden beslissing, zo blijkt uit de hoofding van dit middel, werpen verzoekers op: *“Schending van artikel 9bis en 62 van de Wet van 15 december 1980; Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten, Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht, Manifeste appreciatiefout.”*

Verzoekers betogen als volgt:

“(…) De aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die verzoeker op 25.10.2011 indiende, werd op 30.09.2014 onontvankelijk verklaard, daar Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat het de door verzoekers voorgelegde documenten, zijnde hun ‘attestation tenant lieu de passeport’, niet aanvaard kunnen worden als zijnde een identiteitsdocument.

Het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft.”

Het past op te merken dat het artikel 9bis geen lijst geeft van documenten die aanvaard kunnen worden als identiteitsdocument.

In de memorie van toelichting van de wet tot wijziging van de Wet van 15 december 1980 worden er echter meer details gegeven met betrekking tot het begrip identiteitsdocument. Er wordt duidelijk gesteld dat een identiteitsdocument, met andere woorden een paspoort of gelijkwaardige reistitel, onontbeerlijk is voor een aanvraag op grond van artikel 9bis: wanneer de identiteit van de betrokkene niet vaststaat, kan de aanvraag tot machtiging tot verblijf alleen maar onontvankelijk verklaard worden¹.

De Omzendbrief dd. 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wetten van 15 september 2006, herhaalt grotendeels de memorie van toelichting en geeft aan dat als vereiste documenten een kopie aanvaard wordt van een internationaal paspoort, een gelijkwaardige reistitel of het nationaal paspoort.

Artikel 9bis van de voormelde wet voorziet echter in twee uitzonderingen op het principe dat er een identiteitsdocument bij de aanvraag gevoegd dient te worden en stelt dat de vreemdeling geen identiteitsdocument dient voor te leggen wanneer zijn asielaanvraag nog niet het voorwerp heeft uitgemaakt van een definitieve beslissing, of wanneer zijn administratief annulatieberoep toelaatbaar werd verklaard, en dit tot op het moment dat het beroep ontoelaatbaar wordt verklaard, of wanneer deze vreemdeling op geldige wijze aantoonde dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om in België het vereiste identiteitsdocument te verkrijgen.

In dit geval voegden verzoekers een “attestation tenant lieu de passeport” bij hun aanvraag.

Het past te preciseren dat dit attest een document is, dat misschien niet officieel als een identiteitsbewijs bestempeld wordt, maar dat wel alle identiteitsgegevens bevat die ook voorkomen op een officieel identiteitsdocument (naam, voornaam, geboorteplaats en –datum, foto en handtekening).

In deze omstandigheden dient er rekening gehouden te worden met de ratio legis van het artikel 9bis, die stelt dat een aanvraag tot machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard dient te worden “wanneer de identiteit van een persoon niet vaststaat. Men dient te vermijden dat verblijfstitels ertoe zouden dienen om de (vrijwillige) onduidelijkheid omtrent de identiteit te regulariseren.” In deze had de verwerende partij aldus duidelijk de redenen moeten weergeven, waarom het voorgelegde document volgens haar niet duidelijk genoeg de identiteit van verzoekers zou weergeven, en waarom de onduidelijkheid van die aard zou zijn, dat dit zou moeten leiden tot de onontvankelijkverklaring van de aanvraag.

Door de beslissing onvoldoende te motiveren, schendt de verwerende partij haar formele motiveringsplicht.”

3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen onder meer als volgt:

“(…) In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Art. 9bis en 62 Vreemdelingenwet,*
- Art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991,*
- De zorgvuldigheidsplicht.*

Er zou tevens sprake zijn van een manifeste appreciatiefout.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke

kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist om verzoekers hun tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis vW onontvankelijk te verklaren.

De verweerder laat gelden dat artikel 9bis §1, waarop verzoekende partij zich beroept, als volgt luidt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.” (vetschrift en onderlijning toegevoegd)

Terwijl uit de Omzendbrief betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, duidelijk blijkt:

“Het nieuwe artikel 9bis stelt als algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument. In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog steeds geldig zijn.”

In casu blijkt uit het administratief dossier en ook uit de inhoud van het verzoekschrift dat de aanvraag van verzoekende partij niet vergezeld ging van een kopie van een identiteitskaart of paspoort, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk te verklaren.

“De bedoeling van artikel 9 bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is.” (R.v.V. nr. 3808 van 20.11.2007) Verzoekende partij heeft – zoals in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt vermeld – nagelaten om de noodzakelijke documenten (kopie van het (inter)nationaal paspoort / identiteitskaart of motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9 bis, § 1 van de wet) over te maken bij de aanvraag o.g.v. artikel 9 bis Vreemdelingenwet, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht beslist heeft om de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk te verklaren.

De kritiek van verzoekende partij als zouden de voorgelegde attesten alle identiteitsgegevens bevatten, doet geen afbreuk aan het voorgaande, te meer nu verzoekende partij niet betwist dat deze attesten inderdaad niet als een identiteitsbewijs in de zin van art. 9bis Vreemdelingenwet kunnen worden aanzien.

Verzoekende partij heeft nagelaten te voldoen aan de wettelijke voorwaarden, zodat de bestreden beslissing geheel terecht tot stand is gekomen.

De verweerder verwijst volledigheidshalve naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“De Raad wijst erop dat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet nader wordt toegelicht wat onder “identiteitsdocument” dient begrepen te worden, maar dat de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (hierna: de omzendbrief van 21 juni 2007) aangeeft welke identiteitsdocumenten in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aanvaard worden: “Het nieuwe artikel 9bis stelt als algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een

identiteitsdocument. In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden.” (Omzendbrief 21 juni 2007, p. 7).

In de bijhorende voetnoot wordt hierover gesteld dat: “Deze interpretatie vindt steun in de memorie van toelichting van artikel 4 van de wet van 15 september 2006, en in het analoge artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007”.

De memorie van toelichting stelt inzake het nieuwe artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het volgende: “De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister het document dat door verzoeker zelf als een geboorteakte wordt bestempeld, niet aanvaardt als een geldig identiteitsbewijs.

Zoals reeds gesteld, rust de bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, op de aanvrager.” (R.v.V. nr. 28 487 van 10 juni 2009)

Verzoekende partij toont ten andere niet aan dat het niet mogelijk zou zijn een identiteitskaart of paspoort te verkrijgen via de bevoegde ambassade.

Het middel faalt in rechte en in feite.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (cf. RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

De aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gelet op de vaststelling dat de eerste en tweede bestreden beslissing werden genomen in toepassing van desbetreffend artikel.

3.4. De eerste en tweede bestreden beslissing werden getroffen op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet “*ingevoegd bij art. 4 van de wet van 15.09.2006*”.

Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet, zoals “*ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980*” luidde:

“*In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.*

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- *de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*

- *de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.”*

3.5. In de Memorie van Toelichting wordt aangaande artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gesteld: “De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn identiteit “aantoon” (*Parl.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 12).

3.6. In casu blijkt uit de eerste en tweede bestreden beslissing dat de aanvragen om machtiging tot verblijf vermeld in punt 1.1. onontvankelijk verklaard werden omdat deze niet vergezeld gingen van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van een nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat de verzoekende partijen vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet “*ingevoegd bij art. 4 van de wet van 15.09.2006*”. Hierbij wordt verduidelijkt:

“Het door betrokkenen voorgelegde stuk met name een ‘attestation tenant lieu de passeport’ kan niet aanvaard worden daar de omzendbrief van 21.06.07 (punt II c 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart. Gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld. Betrokkenen tonen verder niet op geldige wijze aan dat zij zich in de onmogelijkheid bevinden om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België.”

3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf vermeld in punt 1.1. een kopie van een “*attestation tenant lieu de passeport*” voorlegden als identiteitsdocument.

Verzoekers voeren aan dat de voorgelegde kopies van hun “*attestation tenant lieu de passeport*” documenten zijn die alle identiteitsgegevens bevatten die ook voorkomen op een officieel identiteitsdocument (naam, voornaam, geboorteplaats en – datum, foto en handtekening).

3.8. De Raad stelt vast dat verzoekers op grond van de voorgelegde kopies van hun “*attestation tenant lieu de passeport*”, een stuk hebben voorgelegd, afgegeven door de ambassade van de Democratische Republiek Congo in België, waarvan kan worden aangenomen dat het dezelfde identiteitsgegevens vermeldt als een identiteitsdocument, met name naam, voornaam, geboorteplaats en -datum, nationaliteit, geslacht, kaartnummer, geldigheidsduur van de kaart en plaats van afgifte. Ze zijn voorzien van de handtekening van de kanselier. Daarenboven zijn de voorgelegde kopies van hun “*attestation tenant lieu de passeport*” voorzien van een foto. Er wordt in de bestreden beslissingen niet betwist dat verzoekers vereenzelvigd kunnen worden met deze documenten. De authenticiteit van de documenten wordt ook niet in vraag gesteld.

3.9. Uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt echter niet waarom de “*attestation[s] tenant lieu de passeport*” die neergelegd werden desondanks niet kunnen worden beschouwd als een aanvaardbaar identiteitsdocument.

3.10. In de bestreden beslissingen wordt enkel uiteengezet dat deze documenten niet kunnen worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument aangezien de omzendbrief van 21 juni 2007 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moeten bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel of een nationale identiteitskaart.

3.11. Rekening houdend met het gegeven dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet stelt dat een identiteitsdocument moet worden neergelegd en gelet op de vermelde ratio legis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kon de gemachtigde zich in casu evenwel niet tot deze motieven beperken aange-

zien hiermee niet wordt duidelijk gemaakt waarom deze stukken die dezelfde vermeldingen bevatten als een identiteitsdocument, niet kunnen worden aanvaard als een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het kwam de gemachtigde toe om te verduidelijken om welke redenen de identiteit van verzoekers onzeker blijft ondanks de voorlegging van de betrokken documenten, in casu de kopies van hun "*attestation tenant lieu de passeport*", zodat de aanvragen onontvankelijk dienden te worden verklaard, quod non.

3.12. Het verweer in de nota met betrekking tot de besproken kritiek van verzoekers kan niet worden weerhouden. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat verzoekers hebben nagelaten te voldoen aan de wettelijke voorwaarden en zij verwijst in dit verband naar de ministeriële omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (*BS* 4 juli 2007). Wat de omzendbrief van 21 juni 2007 hieromtrent bepaalt doet niet ter zake, om de eenvoudige reden dat een omzendbrief de inhoud van een wetsbepaling niet kan wijzigen omwille van de hiërarchie der rechtsnormen. Voorts blijkt uit artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet en de ratio legis ervan dat het de bedoeling is dat een vreemdeling zijn identiteit aantoont met een identiteitsdocument, quod in casu en dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet anders dan onontvankelijk kan worden verklaard indien iemands identiteit onzeker is, quod non in casu. De verwerende partij kan evenmin worden gevolgd waar zij stelt dat verzoekers niet betwisten dat de attesten niet als een identiteitsbewijs in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen worden aanzien. Immers doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat de verwerende partij niet heeft gemotiveerd waarom de voorgelegde documenten volgens haar niet duidelijk genoeg de identiteit van verzoekers zouden weergeven en waarom de onduidelijkheid van die aard zou zijn dat dit zou moeten leiden tot het onontvankelijk verklaren van de aanvragen. De verwerende partij kan verder niet dienstig verwijzen naar rechtspraak van de Raad, die handelt over een geboorteakte. Dat de verzoekende partijen niet aantonen dat het niet mogelijk zou zijn een identiteitskaart of paspoort te verkrijgen via de bevoegde ambassade neemt niet weg dat de verwerende partij niet heeft verduidelijkt om welke redenen de identiteit van verzoekers onzeker blijft ondanks de voorlegging van de kopie van hun "*attestation tenant lieu de passeport*".

De formele motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste en tweede bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de eerste en tweede bestreden beslissing worden zij niet besproken (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3.13. Het tweede middel blijkt uitsluitend gericht te zijn tegen de derde en vierde bestreden beslissing, zijnde de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Zoals in punt 2 reeds werd besproken is het beroep onontvankelijk voor zover gericht tegen de derde en vierde bestreden beslissing. Derhalve wordt het tweede middel niet besproken. Deze beslissingen blijven overeind aangezien ze steunen op afzonderlijke juridische en feitelijke motieven die niet in het gedrang komen door de vernietiging van de eerste en tweede bestreden beslissing, noch door de verzoekers aan de Raad overgemaakte "*nieuwe elementen*" die de Congolese paspoorten van verzoekers blijken te zijn.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 september 2014 waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk worden verklaard, worden vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen voor zover het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA